

77re. Med tillhjelp af Psykologiens Kun-
det framman bevisas, att den subjectiva
viljan, eller passionerna bestämmer
människans moraliska karaktär
och utgöra hennes personlighet
och då man betraktar människan
från denna synpunkt, då blir
människan "positivt ond" hvarje
moraliska har en nedrig

773. Men emot denna låna strider
Egenintresset af Alla Kræfter.

Man refer sig äfven emot Christi Konsta
Martyrskandens, Dömskap och fägor. den
monalistiska ansvarsigheten är icke möjlig,
om viljan icke är fri. Martens. Men
från kan icke gå: något monalistiskt
ansvar för sin enda vilja, som icke är
kunnig egen. Men berij mig Herre, att
den enda viljan icke är människans e
gen vilja. Vi måtte då gå djupare
in i psykologin; vi måtte närmare
betrakta människans personlighet, både
till innehåll och utveckling: vi måtte bevisa
att den enda viljan icke hör till men-
niskans personlighet, hvarken fysica,
Metafysica, hvarken Psykice eller on-
natida. De Rationalisterna, som icke all-
en kända, att en end vilja finnes,
må resonera med Satoru den som.

774. Antingen måtte nu monalen
blifva rikas med skull, om båda viljan-
na höra till människans personlig-
het, och om viljorna vare lika gällande.
Ja att ingendera hade afsvärat.
Eller också måtte den ena viljan
alldeles utrotas och tillintetgjord den
andra, om endast en vilja blifve
den hvarskandes, men enligt Bibels
förfullnaden, Reformatorerna
och alla Christna erfarenhet

kan den enda staten, eller anflynden ike
utrotas, ja länge människans lif, och en-
ligt denna erfarenhet kan ingens blifva
syndfri, som må vara ja dygdig som
vill. Den som har ett ofsyndligt samvet
inbilles sig verkligen, att han kan
blifva både syndfri och skuldfri genom
vilgelse. Den som har en dåligt i ren
skam, inbilles sig afvers, att han kan
blifva både syndfri och skuldfri genom
Nåden. Men den saken har ett
viktigt sammanhang. Alltid blifva
syndfri hvarken genom vilgelse,
eller Nåden ty. Nåden innebär endast
skuldfriskt, ike syndfriskt, ja som
främdeles skall visas.

775. Människan står i samma förhållan-
de till Begäret, som barnen till
sina föräldrar. Men ingenting går
ja andt i föräldra hjertat, som
det förneade barnet. Men man, att
föräldra och förneka sitt brätt.
Barnen betraktas då som förkändade
och kunna gå denna väg Alltid
Namna till försoning, om de och
i sin föräldras ögon gjorde sig
afskyldige. Den synligtliga affub-
den, synligheten, synligheten
och tillgjordheten, ökar deras brätt-
het i stället för att minska det.

776. Är ~~man~~ brattfjigen på dem, att
han ike har något medvetande af sin
brattfjighet; då är han en Idiott, som
föräldern anse för den olyckliga
venelse på jorden, hvilken föräldern
betrakta med grämsse, sasa, affky, som
ett mullanting mellan bjurs och menniska
och anskade, att han Alltid blifvit
framfädd i vildern. (8. Kap. 6:6). och
Herrn angår, att han menniskan
gjort hade. Just sådan är den men-
niska i Majarens ögar, som ike har
medvetande af sin brattfjighet och
moraliska förnedring.

777. När man betraktar den Egennät
färdige Filasofen ifrån den ord punkte
ja är han Engalunds bättre än en Idiott
i förälderns ögar, då han ike har
medvetande af sin brattfjighet, utan
nästas beständigt att han är affkyldig,
genom den guda viljan. Filasofen
är flyktig till fadermon, genom den
sorg, som han förorsakat sin Majare,
han är flyktig till majestät, bratt
genom sitt hjertas Uppror emot
den himmelska Rättningen; men
ändå talar han om sin guda vilja
och påstas, att han uplyst skal ha

nen vilja, då han uplyst sin egen nästentliga
vilja. Sådant är ingenting bättre än en kändelse
om Gud. det är, att göra norr af förälderns
beständigt omsele förklar, det är att göra
förälderns hjerta på det ännu.

778. Ike mindre brattfjig är Majarens
men, som väl erkännet sitt brattfjighet
skattas derjämte att sin egen afånd, eller
vilja är lättsinnighet, som ike lätas för
älderns hjerta om någon ängst af sin sym-
de. Att sådant har har ingen skatt
intet medvetande af sin brattfjighet, ingen
förefatt till bättring. En sådan som
han säga sig, att hon mitt för
förälderns ögar. Hur länge skal
föräldern låta sådant gåskeri? De
måtte utas trefullt hos bant
sådan hon ifrån sitt hjerta, och göra
kunne anslas. Nu står Majarens
i samma förhållande till Majaren,
som hon till sina föräldrar, jag
menar den Majarens honar, som
ike har haf, att Majarens afånd
sin förnedring. Ingenting sånas för
älderns hjerta på djupet, som den som
låsa honar lättsinnighet.

779. Och Nu är det, som skalart för
hvar och en, som ike är Alldeles
förhändad, betraktas den påskan
dygghet (Egennät färdig hets)

är ett bratt småt församling. Men ^{en}
så djupt är Gynnsättfärdigheten inrotad
i människas Naturren, att icke alla
Nationaliteter, tro sig utfylla Mänskan
vilja, de ha utfyllt sin egen värdhet
ga vilja, utan afse på den värdet för
den för allmänheten och så med
Gynnsättfärdigheten, inkommer han kan
blifva föraktad inför den Allmän-
het, och ge sig på Nåd och Barmhärtighet.
Men dock skinner på oss i en
Gynnsättfärdighet, förfinliga magt
att ha mått knappa sig fram till
Nådaffärer och finna Nåd och församling.
Men Filosofens Allmog.

780. Först och mest och Hållningen hos
sin grund i samma passion, som nu
förklaras Nationalismen, att antaga
viljan, frihet, att tillägna sig den goda
viljan, och skjuta ifrån sig den onda
viljan. ty de förstå icke Guds rättfär-
dighet, utan föna efter, att uppnatta
sin egen rättfärdighet. (Paulus). Först
serna begrepp icke, att det var en stor
synd emot Gud, att de sökte vinna
rättfärdighet genom hagspengar
ringar. Iika titet samma nu tidens
Nationaliteter inse, att det är en

stor synd emot Gud, att vinna rättfärdighet,
eller syndfrihet och Skuldfriskhet, genom
den goda viljan, som är en tanken
ning, den goda viljan är ett självbedrägeri.
781. Grunden till den värdet människans
sträfsen, att vilja blifva en Engel, om
han nämner sig vara en djävul, ligger
förborgad i en Gynnsättfärdighet, hvil-
ket uttrycker sig i den värdet
medvetande jagans fanningar själv.
Gynnsättfärdighet, angår en afse på
jagans verk på hjernans medelst Egis-
mens hida angående Elementet, hvilken
först genom nervens reaction
på hjernan, och på det andra
genom det svarta blodet, som
utbreder sig afse på hjernans anga-
nerna, att upnåddes det den Egistiska
Känslan, som gör, att människans
vill vara själv. Allt. I mänskligt
affekte uttrycker sig Egismen
jagans Gynnsättfärdighet, hvilken
sträfsen gör det på förtjänst.
782. Lagen i hjernan. Hjertan
los af hjertan verkar i hjertan en
mandragning, en slänkning, som gör, att
detta ord är icke en stor kraft, att
sviava blodet till hjernan, i den mängd
som hade för värdet.

Deri genom på det fränste bladet äfven iigten,
783. Gjennan, krasan och de väckte flamm
flå mördes lagom, äro märka: anfigtel.
genom flammens lagpredikningar, bliv
tjontat stundom för vunn iaghtigt, att
frimning präkammes af hämnadt blad.
flåde till Gjennan detta är iaktat ikke,
för parligt, som det för ut.

783. Den moraliska nening, färr
pöregas under bättnings kampen, inprä-
ger Ajnt. munneffens, argare för, ian-
punde till det nära förhållande, färr
är emellan. Kravet och fjäl, kannelen
örelif och andaniffat lif, emellan
den fysiska och metafysiska organismen.
Då nunnigen flamm lagpredikningar
äro det kända medel, färr verk
på den färra lagpred, färr ikke för
Nagrad väcktes flamm katta bont
dagom, och endast predika evange-
lium, emellan Nader inigten: den
färra nagrad, infärrs den rörelse
mera: färrhet, färrhet lagom
Väcker ut fjordafärrer, färrer
Agrafelns kiffas: Romet biffert.

784. Det är iaktat annärket, att vä-
kelsen: färrhet, ikke genast för-
jet af tjontat fjörsta rörelser.
Det gifves Der färrer, färrer

flere gånge varit befärrade af fjörtien
utan att deri följt färrhet, färrer, eller
färrhet, fjörstafärrer. Därrer färrer
färrer ikke heller, fjörst närrer rätt fjörsta
färrer, ikke heller, fjörst fjörsta
för fjörsta. De färrer ikke färrer
emellan fjörsta och fjörsta de bont
enast fjörsta bont. Munnheten är
rätt fjörsta, grundad på en färr
färrer af fjörsta, fjörsta fjörsta
fjörsta, inast munnheten färrer
ma till fjörsta: det vill fjörsta, fjör-
daren fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta
an fjörsta fjörsta, inast färrer fjörsta
därda färrer: fjörsta fjörsta fjörsta
till fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta
närrer fjörsta, fjörsta fjörsta fjörsta
med fjörsta, inast Alla fjörsta och
färrer fjörsta, grundet blifvit
undantogs.

785. Desse färrer fjörsta, grundet
äro i fjörsta munnhet dagg, eller
Egnattfärrer, fjörsta Uppenbaras
fjörsta: den fjörsta fjörsta, fjörsta nä-
gänget: fjörsta fjörsta fjörsta
af fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta
fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta
mer och ett fjörsta af fjörsta
fjörsta fjörsta är fjörsta fjörsta fjörsta
under fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta
Egen rätt fjörsta fjörsta fjörsta fjörsta

ma fråga: sin nakenhet inför Gud, som
sittas åbena, att skåla sine
främ med sittans luf. Det just då
han som parlyst, här har tillgjord
syndaren. Någonsting godt.

186. Det är visstligen samma egen-
rättfärdighet, djepsul, som veti. Denna
bivelsel bokar. "Gyrtändes ja-fäst" och
Guds barnas skiljagana. "Guds och
dag." men i denna skenad är han
mindre perlig. Denna barn: egen
skap af skiljagana är förfasligt. Han
i sina handredas på heljells. "Guds
till ex, då han handredas ett rent sken-
ta af syndaren, innan han lättes.
när hans Guds bekräftig och lättes
anför: ju är han dalk icke: egen
skap af hans man och skiljagana perlig, som
då han anföras sig till en till
Engel, och Gyrtändes ja-fäst och
någonsting, till ett omat den agiltande
nästen i samvetet.

187. Då ställer han sig som en apåkal
lad fullmägtig på syndaren, fida, och
inbiller honom, skift, att han icke är
den störste ibland syndaren. Han kan
mer med allkända beskjutes och invid
ningas omat det anknyande samve-
tet. Han inbiller syndaren, att han
har allkänd Gud, till ex. i Maja Hand-
kan, att han har lefnat dygdet,

till ex. i Maja Cuckery, att han har en god vil-
ja, till ex. i Martha's Moral. Allt hvad, som
i dessa böcker förskannas under form af en
Gudsanlig samning, det förskannas af en
ibland de nästade, sken till anseende till
uttrycks och som. Alla dessa påfalla fall,
hitt grundar mätte undanlaga, innan
syndaren blir utblottad på all egen på-
tjyrt. Således mätte dygden best. Kärlek
mätte best, den gode viljan mätte best
i syndaren, medvetande, innan han
blir riktigt angelagen om frälsning
genom den afskryta näst, eller ge-
näm omätte porttjyrt eller ja-fäst. Rep-
natorerne uttrycks sig "genom Trass
Allena utan Genomgång."

188. I Andra nummeret förskannas
den döda Trass, eller ett påfallt förbitande
på Guds Nåd, utan anseende och lätning.
Den döda Trass är nu en allmänn fall
hitt grund. I hushålls påfallande. Icke
detta är anseende till ett afskrytande
tagande fidefländersfuet. I hushålls
påfallande. Med den döda Trass i per-
reker, han man vara till, som
påfallande, påfallande, betragande, påfallande
och enda vara en åketa dithan.
Här har hushålls hana" och Trass
utan Genomgång" blifvit grefvel-
gen Trassbrukad. Hareman Trass
utan Genomgång, är i och på sig
som lufte näst, när man lufte
som påfallande, åketa eller

(Bättfändighöfning), men ä andra fidas mätte
äfwis dets förhållanden i skåpsad, till Træsten
Gemenskap är död

789. Mycket denna smutet i Näsby arning,
här kuthörda kyrkan lant minstas nigt
om kuthörda hjälp, som var frång: fons for-
dringar på Regelfe. När till ee. fures
fag den godaktighet, som var Allmänträ-
lande i den kuthörda kyrkan, och i saml-
ning deras yrkale på en allvarig bättring
på fätte sig prästerna derinast, och på fätte
Tran utan gemningar. De förtrade fälska
ingen ängar, ingen bättring, ingen av-
skändelse, ingen präntfälska, ingen hel-
gelse, utan andakt: tro, på wand, der fälig,
äfen ingalunda var det dattens mening
der, datta Træst, som nu ä den Allmän-
nabande; Mulle wana fäliggärande,
Drikt om, var det juft kuthöras mening
att en Christen här leviga sin tro och
fina gemningar.

790. Den datta Træst ä visserligen der
färlösa kaper, kättat fäligfäth, gäns
endast det ä på nolligt på gammal
Adam att Træst kerna, tro och fälska,
tro och fälska. Den gamla Adam har mige
här kinnagendit, att tro, nar Samvittet
äke anklagar karnas på nigan
fynd. Men Näs Samvittet förfar och
fälska karnas, äke Allmätt på karn
godaktiga uporne, utast på karn, ag-
claktiga karnas, på karn, anda begräde
for, på karn, fyndiga karnas, det ä
det mörande på gammal Adam, att

Træst. När nu munifkare karnut på lant i
bättringen och fälska, att gänsfälska
kuthör fures karn till förtrifflar, d ä det
fäst med den datta Træst, d ä karn karn äke
längre tillgäns på gäns, näd och fures
förlätske utan ängar och bättring.

791. Andra fälska fäligfäth, gäns, äro gäns
tre Allmänna. karnal fures, det många
fälska, fures karnas fäligfäthens till
fäligfäth, gäns. Der fa fälska: "den fälska
mätte äfta andita Guds äfta karn, men
äke behäfses äke bättra. Äfta karn, äfta
den Guds karn äfta mig fälig. Äfta
fa mätte karn kätt gäns mig äfta. Äfta
karn. Karn äfta fälig karn, fures karn
i Abraham fälska. Karn på äfta karn
na en äfta karn, karn de fälska
ne bygga fälska karn på äfta karn,
darnas. Der fa fälska: äfta karn karn
fa karnligen välsignat äfta karn
mätte karn äfta mig, men äfta
karn karn mig, äfta karn karn äfta
gäns mig fälig. Äfta karn.

792. Sälska karn den ena bygga på d
den, der andra på den datta Træst
den tredje på sin fäligdarn, der
fjärde på sin rikedarn. Äfta. Vi ta
la nu äke om de lände, som gäns
fälska karn på sina vetenskapliga och
politiska förtyndar, eller regjör

fin näkning med vår Herre i husvet-
det, utom att kamma till den andra de-
len af personligheten, nemligen kja-
tat eller glöfsherren, som bestämmer
människans moraliska karaktär.
Derjämte kammes det an, om och huru
vida endast revolutionen utgör men-
skans personlighet, det vilde säga om
och huruvida endast minne, förstånd
förnuft vilja och samvete höra till
människans personlighet, eller om
äfven känsla, drift, instinkt, tempera-
ment och passioner med tagas med i be-
räkningen, när man vill bestämmande
manniskans moraliska karaktär.

793. När samvete väcker, för man sig
bättre minne, i afseende på sine från-
farna besvär. Kan kan då kamma
ihåg alla sina eldbrändes ifrån spä-
daste barnsdomen: ända ifrån tre till
fyra års ålder; äfven sådana små skän-
der, som kan länge sedan begraf-
nats i glämskans flod, framställa sig
klart för hennes afskedning. Därför
för kamma inte alla fynd till grä-
ns gång, utom fynderna uppre-
sara sig för minnagarna, den ena
efter den andra; derjemte up-

kommer en innerlig längtan, att på se-
dant aning med alla menlikhet, tillkall
Givningheten och ambitionen förberäktligt
målsträfsiga, i själva gemenskapen.

794. Om samvete fördrar, att allt orättfin-
get guds skall återgå till, på kammern ge-
nigheten: stund med samvete fördrar, om
samvete fördrar, att all orättfin-
get, på kammern betrodde sig. Stund
med samvete fördrar, således har det
händt, att många blifvit trängda
af samvete, att bekänna sina skän-
kiga gemenskap, på de väntat, att ge-
nigheten sina skänker, och andra orättfin-
beterna emat rättare; och den som kammern
mit på långt, att kammern bekänna
sina orättfin-
det, har också betatt de, men
den som inte kammern fördrar att bekän-
na bekänna orättfin-
beterna, har inte eller
kammern gadt de, men har deraf
förnuftet, att bekänna värre är egen
nyttan. Många har också gjort bet-
ring ända till bekänna och egen nytta,
men der har kammern.

795. Om fördrar kammern att bekänna sina
deles orättfin-
beterna och de an, för bettelse: men
den fördrar bettelse, att de som
har ett vänt samvete, för för-

na sig med sin nästa; och när natt deruti,
mångan anser det som anständigt, att bekänna
sina synder för nederen; men deruti hafva
de intet misshäll af samvetet; ty samvetet
fordrar ömsidighet, och sanning. Ja till af
med djupelns fordror samsidighet af en
Christus, skunde han själv anslagnare.
Om en Christus säger till djupelns: jag behö-
ver icke bresta mig för dig, ty jag är dig ingens
sanning skyldig; ja han djupelns genast
anklaga honom för Egoism, och Gärva:
du är liksom stolt och råghörig, som djupelns
än; huru kunde förbåda mig för Egoism-
när du själv är likadant?

796. Vi början af väckelse. Männor
kientat kändt kallat, fullt, eller ämt
och tungt att bära. dermed säljes afsläp-
fruktan för dären: konliga önsningar
genomsiga hela organismen. Ständan
påkänner en höftig derning, under
predikan, när något säger, end tär
föt gammal Adam på det ämne. Sam-
liga säga, att kientat säga ännu en-
der kallfar. Efter några tid börjas
man att känna kientat brinner
de af en verklig lyubghed. Denne pe-
riod utmärktad. Videns känds be-
nalkander man för afse Ränder
en hunger som icke kan mätas
med mat, och en toft, som

icke kan släkas med annat än lifvare, vet-
ten. Men kienid lag för återigen det stora
förneftlet kallbrända; om en ettend börjas
fräsa: kientat säger på alla den, som kienid
derder eller den dåda Fran till folighet
Inuend. är det möjligt, att någon kienid
fätt en vanlig del af det gamla förneft-
tet, kan fätta två till fadars galeofka-
res? Och nu några alla med en mu-
till kienid med främmande!

797. Vi måste dock minnas på kienid
att detta främmande, kienid, kienid,
genom för många ämne maktar blifvit
förfarande, för många fullkunder blifvit
tyktas, för många tyngs återburet stalt
guds, för många dygliga kienid
sina framliggande gieningar, för många
frömdar och frösmäl lyktid, för många
munnstas helt för nästa ans förledd
dessa främmande säger jag, anser af viddes
för kienid och kienid, och tätt dess
verkens på Folket, jeder, icke kan af
Verlden kienid. Verise nu verlden
att den sänglösa kienid, Tro och kienid
är den rätta kienid, eller att
Nu kienid änte kienid, änte kienid
Christus. Kienid lag gör det rätta
Förneftlet matfäst, och säger: det kienid
icke många, som kienid till

Förnuftet, rätt bruk. Förnuftet för-
drar och får bättring af kusteriska beg-
rean, men inte genom en sådan verklig
kunnskap är bekräftad.

P. D. Det moraliska elementet i viljan.

798. Utan titel, som den naturliga när-
leken utgör viljan. Här till viljan, utan
titel, kan det moraliska elementet föras
och utkomma: viljan göras en frihets
akt, eller derigenom att viljan "realiserar
sin frihet". Och sålunda gör sig själv god.

Viljan gör den filosofiska bevisnin-
gen den på ut att, utan som viljan göras
egen kraft, kan göra sig själv god, på
samt kan också genom en egen kraft
göra sig själv god, men denna i förhållande
visning bevisas för mycket, "medan vil-
jan är bunden af sin egen självbestäm-
ning till det andra" (S. 464).

799. Det andra och det goda här inte till vil-
jans nästaste alldeles viljan kan
undergå en förändring, uten att
förklaras. Och såvida det inte är bevisat,
att viljan inte kan göra sig själv god,
eller att den det goda: sig själv, på
mått det goda kommer närmast
det ifrån in i viljan, det goda kan
inte komma ifrån en and viljan utan
det mått kommer ifrån något annat
här, antingen ifrån sig själv, eller
ifrån samvetet, eller ifrån förnuftet.

800. Viljan föreställer sig att det goda kom-
mer ifrån förnuftet till viljans själunda, att
viljan bestämmer sig enligt sin ide (Men-
ten) om det goda, som vill
vara människans beständigt har sitt
säte i förnuftet, och är fäst. Förnuftet
denna ide har inte kommit ifrån
viljan, ej heller ifrån samvetet, inte heller
ifrån sig själv, utan direkt ifrån naturen:
"Det är en Gudanslig stråle,
som strålar har nedlagt i för-
nuftet, och enligt denna sitt ide
bestämmer sig viljan till det goda.
Således viljan reflekteras filosofen.

801. Men vi ha på flera ställen
i denna afhandling visat att
det andra på viljan det goda, inte
är fäst i förnuftet, utan i sig själv
utan ifrån allt annat och godt ly-
rallor, och den ifrån kommer det
moraliska elementet till samvetet
till viljan, till förnuftet till förnuftet
det och de afse på själens förmåga.
Denna viljan för det mora-
liska elementet framförande
har sin grund uti själens förmåga
till inbördes förhållande. Sig själv
är moralisk medelvärdet: sig
met, kvalifera sig uti utsträmming
"men som denna det sig själv den af sig
sig själv". Talomo. Synsk.

802. Vår Madonna Theologer hafva gätt ut
ifrån den apikalen, att viljan är ett repli-
kat af förståndets operationer, "ett Resultat
"voluntay Consequens", hvadan också förstän-
dets Uplysning måtte föregå viljans för-
ädling, men vi hafva den enfamakta
tro, att den Hel. Ande måtte först ver-
ka på hjertat genom andets, hvar
förståndet kan få någon Uplysning af
viljan, någon förädling. Den Uplysning
som förståndet får genom cembrens-
ning i våra världiga skolor, är en
dåp en död kunskap, som ingår
förändring verkar, tvärtom i hjertat
viljan, eller sammetet. På denna dö-
da kunskap i förståndet följer en död
tro, en afrentygghet utan själens gnid.
803. Hvar som den Naturliga Kärleken
Uppkommer i hjertat genom en öfver-
ning af ett visst förhållande, hvarifrån
den sedan afhengar till förståndet, hvar
ett den Uppväcker giftes tankar och
utåfrar såsom passion, or så mäktig
inflytelse på viljan, att det till slut
ikke finnes någon valfrihet om
en Kärlek och ikke Kärlek så
kan äfven det moraliska Elum-
tet, såsom passion utåfrar att så
mäktigt inflytande på viljan
att det slutligen ikke gifves

något val öfver emellan andt och godt.
804. Det vill säga: När rättekänslan blif-
vit fäst på sin passion, eller när men-
niskor blifvit afhängiga
väckt, kan man ikke med sin vilja
mägt, förstås dessa nödrefen till
ätliga till fästhet igen, desto mer
den Orde genom de Nedrige passionerna
får tillfälle, att cunderstryka den moral-
passionen, och sålunda laga igen sitt per-
son af viljan, som är den ande Anden
Organ. När Manniskan är i djefualens
värld, liksom viljan är den gode An-
dens organ, När Manniskan står
Under Guds Andes ledning.
805. Det är således ifrån hjertat och sammetet
som viljan får sin kraft till det gode, och det
som har sina fysiska orsaker. Manniskan
vilja har naturligen sitt organ just
i den punkten af hjertat, hvarifrån
Nervus voluntarij hafva sin utgångs-
punkt, det vill säga: hjertat och
desammetet, Detta viljans organ ematta-
ger intrycket genom blit upående nervor
från alla kroppens delar, och dessa
intrycke verka retande på viljans
organ, Uppväcka begär: viljan så
som begär efter mat erotiska begär
m. fl. hvilka visst ikke skulle kom-
na till, om Communicationen
Mellan Organerna i kroppen och
hjertat skulle afstannas.